

Ego A. S. Mariae in Aguire Diaconus Card. Tarnari.

Ego D. S. S. Vitii & Modesti Diaconus Card. Ursinus.

D. Card. Passioneus.

J. Datarus.

VISA DE CURIA.

J. C. Bofehi.

J. B. Eugenius.

Loco + Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

CANONIZATIO.

BEATI PETRI REGALATI Sacerdotis Professi Ordinis Minorum, Regularis Observantia inter Hispanos Reliquorum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

NEGOTIATORES Caeli, qui fidelibus Redemptoris nostri promissionibus innixi, quacumque Mundus appetit, quae caro concupiscit, quae Daemon pollicet, omnia relinquunt, ut Christum bajulantem sibi Crucem, per asperam angustamque viam prosequantur, non modo inestimabilem bonae negotiationis fructum in aeternae vitae possessione percipiunt, sed etiam in terris centuplum, pro omnibus, quae dimiserunt, utilissima commutatione lucrantur. Dum enim vitae huius oblectamentis, per mortificationis, & continentiae studium renunciant, puris tranquillisque voluptatibus, de conscientiae serenitate, ac Divini favoris suavitate, replentur; dum anxias mundi divitias, Evangelicam pauperum amplexi, a se abdicant, supernorum charismatum thesaurus abunde ditantur; & pro vanis fluxivisque honoribus, quos contemnunt, veram solidamque gloriam, non solum coram Angelis Dei, sed etiam coram hominibus adipiscuntur. Vidit haec Caeli lumine edoctus BEATUS PETRUS REGALATUS, Ordinis Minorum Alumnus, ejusque disciplinae, quam Sanctus Patriarcha Franciscus discipulis suis tradiderat, perfectissimus ipse Sectator, & in aliis quoque Reliquorum. Gustavit, quam suave ac bonum esset, abnegatis secularibus desideris, uni Deo adherere; reliquit, quae sua erant, ut Christum lucrificaret; Verum in ipsis etiam voluntariae pauperum angustis dilatatum est cor ejus, ut quarum rerum nec possessione, nec affectu tenebatur, in eas mirum saepe jus & imperium, supra id quod naturae leges ferunt, Deo cedente, exerceret. Nunc denique ad immensum gloriae pondus, quae iam jamdudum in Caelis potitur, non exiguus in Terris accessit honoris cumulus, decreto eidem cultu universae per orbem Ecclesiae, cui Nos, licet indigni, Divina voluntate praesidentes, ipsum beatum Virum, Christianarum Virtutum perfectione, & Miraculorum claritate illustrem, inter Sanctos Confessores a Nobis, cum consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, nec non Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Romana Curia frequentis numero congregatorum, rite ac solemniter adscriptum, religiosa veneratione prosequendum, & profusa devotione invocandum proponimus, ac praesentium Litterarum tenore denunciamus. Vallisolei: Nobili Hispaniae Urbe natus est PETRUS Anno salutis MCCCXC., ex Nobilibus piisque parentibus, quorum disciplina, & exemplis eruditus, ac Divina praesentium gratia praeventus, coepit a puero ad Christianae perfectionis leges vitam moreque suos componere, & conformare; quin etiam vix decimo aetatis anno transfacto, domesticis facultatibus honoribusque contemptis, Franciscanum Instituti habitum, ac professionem expetere. Restitit ab initio anantissime Mater, & pius Filius desiderii obsecundare triennio tuto recufavit; verum in sancto proposito firmiter perseve-

S. Petri Regalati ortus, & initia.

rans, eamque praeferebat Matri, quem praeferebat matri, & anime Nostrae, instando & obsecrando, tandem obtinuit, ut ad Religiosae vitae Tyrocinium, mox etiam ad solemniam emittenda Vota in patriae Civitatis Caenobio admitteretur. Ex eo tempore quum in suscepto perfectionis curriculo, per internam humilitatis, externaeque mortificationis studium, per assidua Orationis, & contemplationis exercitia, per sollicitam puri cordis & sensuum custodiam, novos semper progressus faceret, numquam respiciens retro, sed ad perfectiora, & sublimiora extendens se ipsum; ad illud brevi pervenit virtutis fastigium, ut & in omnibus religiosi Viri officii toti Sodalitio exemplis suis praelucere, & sanctioris disciplinae in Minorum Familia non nihil tunc temporis laxatae in pristinum splendorem restituendae. inspirante Deo, consilium caperet, eodemque adjuvante, ad effectum mire perducere.

PONT. A. VI. Ordinem Minorum ingrediuntur.

Etenim occasionem nactus, qua Vir pius, ac prudens Frater Petrus Villacretius ejusdem Ordinis Professor, potestare a Superioribus sibi facta, Hispania Caenobia peragrabat, ut ex his, qui a subinducta libertate ad perfectiorem vivendi rationem transire cuperent, peculiarem veluti gregem constaret, in quo pristina Franciscanæ Regulæ puritas, & austeritas revivisceret, nihil tunc temporis laxatae in pristinum splendorem restituendae. inspirante Deo, consilium caperet, eodemque adjuvante, ad effectum mire perducere. Etenim occasione nactus, qua Vir pius, ac prudens Frater Petrus Villacretius ejusdem Ordinis Professor, potestare a Superioribus sibi facta, Hispania Caenobia peragrabat, ut ex his, qui a subinducta libertate ad perfectiorem vivendi rationem transire cuperent, peculiarem veluti gregem constaret, in quo pristina Franciscanæ Regulæ puritas, & austeritas revivisceret, nihil tunc temporis laxatae in pristinum splendorem restituendae. inspirante Deo, consilium caperet, eodemque adjuvante, ad effectum mire perducere.

Ejusque Reformationem una cum Petro Villacretio promovet.

In horum Conventuum regimine, quoties nascentes Reformationis negotia Villacretium alio vocabant, PETRUS REGALATUS ipsis vice sustinere consuevit. Cum vero idem Villacretius, post oblata a felicis recordationis Martino Papa V. Praedecessore Nostrorum, praesens aderat, quacumque ad ipsius Reformationis firmitatem, atque dilatationem maxime optaverat, ex hac vita pie migrasset, communi Religiosorum Voto in ipsum locum suffectus est PETRUS, qui sicut cum viventem in praelaudati operis constitutione, & administratione, consilio suo, atque opere maxime joverat, ita deinceps non modo Aquilense Caenobium, in quo praecipuum fixit domicilium, sed Tribulianum etiam, quod modo per se ipsum, modo per Vicarios a se delegatos regerat, ad perfectioris disciplinae normam sanctissime gubernavit.

Reformatorem Canobia Igubernat.

Fuit in eo ad Socios, Subditosque in via Mandatorum Dei dirigendos, non solum eximius zelus, & assidua vigilantia, verum etiam in omni virtutum genere praecleari exempli lax, & auctoritas. Quorum enim jejuniorum observantiam ad mentem Sancti Fundatoris in usum reduxerat, ea ipse, & exacte servabat, & voluntatis abstinentiae rigoribus cumulabat, quum nullum fere obsonii genus ad panem, & aequam plenitudo adieceret, & praeter dies Dominicos, nihil omnino ad vesperam sumeret; quin immo totos saepe dies absque ullo cibo transigeret in laboribus, aut orationibus, quarum etiam amore nonnisi integras noctes insomnes ducebat, vel hunc cubando, curabat, ut ne quid fomiti caperet, praeter id, quod ineluctabilis naturae necessitas postulabat. Duris praeterea flagellis asperissimis cilicis corpus affligere, & in servitutum redigere non desinebat. Paupertatis vero adeo amator fuit, ut quae praeter ceteris atritae, & lacerae vestes essent, eas ipse sibi deligeret, nec unquam fere sandaliis aliove calcamentis genere uteretur, sed nudis pedibus quae ad humilitatis, & penitentiae exercitium, incederet.

Ipse religiosiose virtutes.

Quare cum sibi, ac mundo crucifixus omnino esset, minime est mirandum, si totum cor ejus sibi vindicavit Caelis amor, cujus virtute fortiter tractus, ac dulcedine suaviter illectus, inestimabili Di-

Fiersi in Deum.

Chastitas in Episcopos.

Extrema virtus, & oblatio.

Acta sub Urbano VIII.

Divinitus attributa, & Redemptionis nostrae mysteria, praesentissimo animi sensu assidue contemplabatur, adeoque in piis meditationibus affectibusque inardebat, ut saepe clarissimus lucis splendor ex ipsius corpore diffusus, non solum ad cubuculi ambitum, sed longe lateque supra Caenobii tedium emicaret; cujus rei causa a finitims cognita, Domus Dei nomen Caenobio inditum fuit, quo etiam usque in presentem diem appellatur. Ex frequentibus vero mentis excessibus, quibus ad interiora cum Deo colloquia admittebatur, quum Caelis virtutum formam in se referret, eorum quoque exemplar aliorum animis imprimere vehementer optabat. Hinc oritur habuit zelus ille ardentissimus, quo ad animarum salutem opportunissimis rationibus procurandam accendebatur; neque solum Religiosos Viri curae suae peculiariter commendatos, exemplis praecipue suis ad perfectionis culmen ducere satagebat; sed ceteris etiam omnibus opera, consilio, sermone, ac potissimum impensis misericordiae, & charitatis officii, tutissimam ad Caelum viam monstrare, & complanare curabat. Hic erat perspicuus ipius seopus, & cum pauperes Christi aegritudine afflictos, eoque maxime, quos propter horum horum morem speciem, aut contagionis periculum, ab aliis derelictos conspiciebat; per se ipso adjuvare, hospitio recipere, laboriosa curatione sublevarere gestiebat; & cum corrogata a divitiarum stipe, calamitosis omnibus operum fere, potissimum vero Christifidelibus apud barbaros in captivitate detentis, libertatem impetrare studebat; cum demum inimicitias omnes, & simultates inter fideles componere omni studio aitebatur: ut scilicet peccata, & vitia eliminaret, pericula, occasionesque peccandi omnibus subtraheret, & Proximis a se adjuvans, non sibi, sed Christo lucrificaret, atque ad Divinae Bonitatis amorem, ad Evangelicæ legis observantiam adduceret. Denique purgantium Desanctorum cruciatu pio commiserationis affectu respiciens, oblati Deo precibus, sacrificiis, jeuniis, aliisque voluntariis sui corporis castigacionibus, prolata ipsius aeternae Beatitudinis possessionem accelerare curabat.

Francisci, vehementer expeteretur; visum est fel. recordat. Urbano Papae VIII. Praedecessori Nostrorum, signata Chirographo suo Commissione, ad discutendam in specie ipsius Beatificationis, & Canonizationis Causam, novorum Processuum constructionem demandare. Quibus deinde ad Urbem allatis, & trium antiquiorum tunc temporis Caesarum Palatii Apostolici Auditorum examini subiectis, quum hi, pro sua integritate & prudentia, eorum validitatem & relevantiam plenissime approbantes, in luculenta Relatione eidem Urbano Praedecessori exhibita, tam praeclearas Servi Dei virtutes in gradu heroico, quam illustria in vita, & post mortem ejus intercessione patrata Miracula, satis demonstrata esse censissent; idem Urbanus Praedecessor ipsius Causae iudicium remisit Congregationi Sacrorum Rituum: Quae post approbatam eorumdem Processuum validitatem, & examinis formam, quum decrevisset, una cum dabo de Regalati virtutibus, alterum quoque de Miraculis ipsius intercessione sequens quibus proponi, & expendi; quatuor infra scripta Miracula ad trutinam vocavit. Primum, quod olim in visitatione Conventuum Aquilensium & Tribuli, quum Dei Servus pedes peragebat, intermedium spatium quadraginta millium passuum unius horae intervallo confecisset. Alterum, quod quum collectas & communi Mensa reliquias aliquando desereret ad pauperes, ob idque a Vicario sibi occurrente objurgaretur, quod supra modum in exteros se liberalem praebere, quumque is nil aliud, quam flores deserre se affererasset, flores revera in sacculo reperiunt, quos neque anni tempus, neque Regionis natura suppeditare poterant. Tertium, quod Durii Fluminis aquas, quoties increbuisset, & navicula deesseret ad transferrandum, extento super eas pallio, non semel sicco pede transierit. Quartum denique, quod pauperi post ipsius obitum afflata elemosyna praecae nobis foribus fraudato, eaque de re ipsius PETRI sepulchrum conquerenti, exerto & sepulchro, brachio, panem porrexit. Hisque admirabilibus sane prodigiis, quae etiam a vetustissimis temporibus marmoreo Servi Dei sarcophago insculpta cernebantur, matura discussis & approbatis, peracto quoque virtutum examine, eadem Congregatio Decretum edidit die xvi. Novembris anni MDCXXX., quo tam Virtutes ejusdem Servi Dei, quam ipsa praedicta Miracula comprobata fuerunt.

Virtutum, & Miraculorum approbatio.

Quum vero paulo post, super hujusmodi iudiciorum ordine & methodo, nova & consultiusma ejusdem Urbani Papae VIII. Decreta prodissent, proindeque induta fuisset necessitas ostendendi, quod is pariter esset; antequam ad ulteriora in hac Causa procederetur, opus fuit planum facere, quod per centum annos, immo verius per duo fere secula ante eorundem Decretorum editionem, publicus cultus ipsi Dei Servo praestitus fuerat. Quare post aliquot annorum silentium, perreborescentibus religiosorum Catholicorum Principum & Populorum votis, instantibus quoque quampulimis Episcopis, univervoque praedicto Ordine Fratrum Minorum Sancti Francisci, Anno Domini MDCLXXV. Aprobatio felice recordi. Praedecessore revera Nostrorum Clemente cultus. Papa X., de consilio praetate Congregationis Sacrorum Rituum, signata fuit Commissio pro reassumptione Causae in statu & terminis, cum facultate in primis & ante omnia conficiendi Processum particularem super partitione Decretis Urbani Papae VIII. de non cultu editis, seu super casu ab eisdem excepto; & consequenter ab Episcopo Oxoniensi, vigore Litterarum a praedicta Congregatione ipsi directarum, confessum fuit hujusmodi Processus, ac sententia rite prolata super Cultu eidem Beato Viro a centenario tempore, & ultra, publice exhibitio, ac proinde de casu a praefatis Urbani VIII. Decretis excepto; Quam porro sententiam in praedicta Congregatione Sacrorum Rituum revisam, & approbatam, sanctae memoriae Praedecessor pariter Nostrorum Innocentius Papa XI. Apostolica auctoritate confirmavit, & roboravit, Decreto edito die xviii. Augusti anni MDCLXXXIII.

Acta sub Urbano VIII.

Itaque non solum ipsius Beati PETRI cultus impensioribus Fidelibus studiis per totam Hispaniam aliasque Regiones frequentari caperit, verum etiam subsequens Apostolicae Sedis Indultus magnopere auctus fuit: Concessa primum in ipsius honorem Officii Divini, ac Missarum celebratione per Ordinem Fratrum Minorum S. Bullar. Rom. Bened. XIV. Tom. II.

Fratum Minorum de Observantia, & per aliquas Hispanie Dioceses: Mox extenso per gradus hujusmodi Indulto ad universam Franciscanorum Familiam, & ad omnes Hispaniarum Civitates, atque Dioceses, cum Oratore etiam, & Lectioibus propriis, ab eadem Congregatione Sacrorum Rituum examinatis, & approbatis. Demum permissa ab eodem Innocentio Translatione Corporis ipsius B. PETRI ad novum, atque Splendidum Sacellum, piorum sumptibus in ipsius honorem excitatum.

Quoniam vero, juxta Apostolicarum sanctionum Decreta, ad solemnem Beati Canonizationem minime procedi poterat, nisi demonstratum fuisset, nova, post indultam venerationem, miracula supervenisse; ideo quam delatum fuerit ad sel. record. Prædecessorem Nostrum Benedictum Papa XIII. nonnulla Miracula ab Omnipotenti Deo ad invocationem ejusdem Beati PETRI recens parata fuisse, placuit ipsi Apostolica auctoritate necessarias facultates delegare Episcopis Oxoniensi, & Palentino, ut, juxta instructiones iis transmissas, super hujusmodi asseritis Miraculis Testes examinarent, aliasque legitimas probationes colligerent. Hinc delatis ad Urbem Processibus ab iis confectis, eorumque validitate, nec non examinis forma, in Congregatione Sacrorum Rituum recognita, & juxta ipsius Congregationis consilium, a sel. pariter record. Clemente Papa XII. Decessore Nostrato approbata; mox etiam alio Processu ejusdem Clementis auctoritate constructo super novissimo Miraculo, ut ferebatur, in Diecesi Palentina edito, cujus pariter Processus validitas approbata fuit: De hujusmodi Miraculorum relevantia, secundum collectas probationes, a Dilecto Filio Magistro Ludovico de Valentibus Promotore Fidei diligenter excussas, actum primo fuit inter prælatæ Congregationis Consultores coram Dilecto Filio Nostrato Antonio Xaverio Tituli S. Stephani in Monte Celio Presbytero S. R. E. Cardinali Gentili nuncupato, hujus Cause Ponente a Nobis deputato. Deinde, novis animadversionibus ab eodem Fidei Promotore exaratis, iterum idem Consultores coram universis Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus præfatæ Sacrorum Rituum Congregationi præpositis, in Quirinali Palatio Nostrato congregatis, sententias suas dixerunt: Atque ita demum Causa plene discussa, & per novissimas prædicti Promotoris animadversiones accuratissime cribrata, ad Nostrum judicium delata fuit. Nos vero, omnibus gestorum probationibus examinatis, & tam facti, & juris allegationibus, quam Peritorum iudiciis, & consultationibus perlectis; auditis etiam orationibus, tum Causæ Postulatoribus, & Patronis, tum etiam præfato Promotore Fidei; Congregationem generalem prædictorum omnium tam Cardinalium, quam Consultorum die secunda Junii Anno MDCCXLIV. coram Nobis coegimus.

Et quamvis ex tam exquisita rerum omnium discussione, ex Consultorum suffragiis, quæ a Nobis antea in scriptis oblata perpendimus, quin etiam in Summarium redacta eidem Cardinalium Congregationi per Nosmetipsos exposuimus, ac denique ex consillis prædictorum Venerabilium Fratrum Nostrorum in eadem Congregatione a Nobis auditis, jam satis omnia videri potuissent clarissima in luce collocata: Nihilominus, ut uberiores Cælestis luminis gratiam perseveranti oratione impetrare mereremur, Nostram adhuc sententiam proferre distulimus, usque ad diem Festum S. Bonaventuræ ejusdem Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci; quo die, celebrata Missa in Ecclesia S. Mariæ in Ara-Cæli nuncupata, solemni Decreto edito, duo inscripta Miracula ipsius B. PETRI intercessionis a Deo obtemperavimus, & publicavimus.

Primum est de Cæco illuminato, Didaco nimirum Sacerdote, cognomento Plafenta, cui cum epileptico peroxissimo correptus in domesticum focum prisus ardentibus resertum contrisset, eoque casu plenam ferventis aquæ ollam subvertisset, afflata facie, crematis palpebris, & oculorum acie labefactata, omnem vivendi facultatem penitus amisit, nec eam quatuor circiter mensium spatio, pluribus etiam remediis adhibitis, nulla in parte recuperavit. Verum quod neque a natura, neque a Medicorum arte obtinere jam amplius sperabat, id ei ab Omnipotenti Deo mirabiliter concessum fuit per merita B. PETRI

REGALATI, cujus Cucullum oculis suis admoveri curavit; dum ad illius Reliquiæ contactum, illico perfectissimum oculorum usum recepit, quem ad mortem usque haud immittunt retinuit.

Alterum recentius Miraculum experta fuit Birgitta Ortega in sanatione horrendi ulceris, quod ipsi ex prævio tumore, & interclusa sanie, in sinistra lumborum regione obortum, cum integumenta omnia, quibus renes continebantur, & duas quoque costas maligna corruptione depascendo absumpsisset, contracto demum callo, & acerbissimis doloribus cum febris accedentibus, jam prope erat, ut ipsam Mulieris vitam præcederet. Cum tamen illa ad BEATI sepulchrum adduci se postularisset, ibique ipsius opem apud Deum cum lacrymis implorasset, iter ingressa, ad domum rediret, senfit se repente sanatam, & ulceris locum inspiciens, invenit amplissimam fistulam coaluisse, & cicatrice munda, nullas alias morbi reliquias jam supervescere: Quin etiam auctis sibi corporis viribus, optima deinceps usæ est valitudine, dum in vita fuit.

His itaque duobus Miraculis cognitis, & approbatis, illud definitum supererat, an res eo adducta videretur, ut ad solemnem Beati Canonizationem vi procedi posset: Qua in re quum jam pridem dubitatum fuisset, an oblatæ Decretum a Nobis editum die xxiii. Aprilis Anno MDCCXLI. quo scilicet, inter alia, statuis, in Causis Servorum Dei per viam Cultus immemorabilis, sive Indulti procedentibus, & in quibus virtutes ex Testibus dumtaxat de auditu, sive ex cæorum Scriptorum testimonio probate fuissent, quum post approbationem Cultus immemorabilis, ad solemnem Canonizationem transitus fieri vellet, non duo solum, ut olim obtinerat, sed quatuor in posterum Miracula rite probari debere: Hujusmodi dubitatio a Nobis sublata fuerat per aliud Decretum die secunda Augusti ejusdem anni prolatum, quo declaravimus, hanc Causam ab ea lege exceptam esse, & censeri debere; eo eam nimirum justissimam rationem, quod quum jam usque a temporibus Urbani Papæ VIII., ut supra diximus, una cum heroicis B. PETRI virtutibus, quatuor simul Miracula approbata fuerint, jure dici poterat prædicto generali Decreto Nostrato antecedente paritum fuisse, proindeque ad ipsius Beati Canonizationem, non quatuor, sed duo tantum Miracula approbata supervescere: Itaque prædicta questione proposita in Congregatione generali Sacrorum Rituum coram Nobis habita die xxiii. Septembris Anno MDCCXLIV., unanimes omnium sensus fuit, ut ad solemnem B. PETRI Canonizationem fervatis ferendis quocumque procedi posset; Nosque ipsi deinde solemne Decretum in eamdem sententiam edidimus die vi. Octobris ejusdem Anni.

Cumque Charissimi in Christo Filii Nostrus Philippus V., & Elisabetha ejus Coniunx, Hispaniarum Reges Catholici, cum reliquis ipsorum Regiæ Familiæ Principibus, oblatas jam pridem a Prædecessoribus suis Apostolicæ Sedis preces & postulationes pro hujus B. Viri Canonizatione omni studio foreverit, accederentque in eum finem complurium Venerabilium Fratrum Hispaniæ Antistitum, totiusque religiosissimi Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci vota, & obsecrationes; Nos, ut in hoc gravissimo negotio juxta præscriptam servatamque a Prædecessoribus nostris agendi normam procederemus, universi primum Collegii Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium in Consistorio secreto vi. Idus Aprilis coram Nobis congregatorum sententiam, atque consilium exquisivimus. Quibus, post auditam a Nobis gestorum feriem, & Beati Viri præclara merita, ad legitimam Causæ hujus absolutioem unanimes vocem Nos adhortantibus; non viciniores modo, sed etiam remotiores per Italiam Episcopos, & Archiepiscopos moneri curavimus, ut circiter Kalendas Junias, quibus commodum esset; ad Urbem sese conferrent; quo, & instantem Natalem diem Beatorum Apostolorum Petri & Pauli, veteri more, nobiscum una celebrarent, & Nobis de sepediti B. PETRI REGALATI, nec non, BB. Fidei & Sigmaringa Martyris, Camilli de Lellis, & Josephi a Leonilla Confessorum, & Catharinæ de Ricis Virginis, solemni Canonizatione deliberantibus, consiliorum suorum suffragia, prout Spiritus Sanctus ipsis suggessisset, exponerent.

Ut autem prælate ipsius B. PETRI virtutes, ejus-

PONT. A. VI.

Judicium fuerit notis Miscellum indicatum.

De rito progressu ad Canonizationem.

Consistorium Secretum.

Miracula pro Canonizatione approbata.

ejusque insignia Miracula, nec non adhibita cautiones in totius Cause discussione, neminem latere, indicto prius coram Nobis plenario consensu omnium Ecclesiasticorum Ordinum, & Collegiorum, ac Magistratum Romanæ Curiæ, mandavimus a Dilecto Filio Josephi Acevolino nostræ Consistorialis Aule Advocato de præmissis omnibus verba fieri; mox etiam exactam eorumdem narrationem ex authenticis documentis religiose collectam, ac Typis impressam, omnibus suffragium lauris exhiberi curavimus. Demum convocatos in Consistorio sempublico die xi. currentis Junii universos Venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales nec non Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos, qui jam frequentes undique in Urbem convenerant, conceptis verbis requisivimus, an ad ipsius B. PETRI Canonizationem deveniendum Nobis esse censerent. Ipsi vero summo animum consensu, gravibusque rationibus, omnes in affirmativam Sententiam ire comperiti sunt. Qua de re a dilectis Filiis Apostolicæ Sedis Notariis ibi præsentibus publica Instrumenta confici, ac præter ea suffragiorum ipsorum exempla a singulis prædictis subscripta in Tabularium Ecclesiæ Romanæ inferri mandavimus.

Nos autem proutquæ de summa rei definienda pronuciariemus, ut, quid placitum esset coram Deo, ab ipso Patre luminum edoceri mereremur; indictis per Urbem jejuniis, designatque Ecclesiis, cum Indulgentiæ ab iis consequenda, qui Nobiscum Cælestem opem implorarent, orationibus; & obsecrationibus instare non prætermittimus; donec hac die coruscante Sanctorum Apostolorum Petri & Pauli Natalitio dicata, magnam venerandæ solemnitatis lætitiâ, novo Ecclesiæ gaudio, per definitivè hujusmodi Sententiæ prolatoem, cumulare decreverimus. Quare, præteritibus supernum, cumulare decreverimus. Quare, præteritibus supradicti generalis ritu, omnibus primam Cleri Regularis Ordinum, tum Ecclesiarum Collegiarum, & Basilicarum, etiam Patriarchalium, Cleris atque Capitulis, nec non prælatæ Congregationis Sacrorum Rituum Consultoribus; Nos ipsi demum cum dilectis Filiis Aule Nostræ Officialibus, & Familiaribus, cum Schola Cantorum, cunctisque Romanæ Curiæ Prælatorum Collegiis, Presbyteris quoque Penitentiaris Sacerdotali veste indutus, denique cum Venerabilibus Fratribus Episcopis, Archiepiscopis, & Patriarchis, qui ad octoginta fere adfuerunt, universosque Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Collegio, ex Apostolicis Aulibus prodeant, frequenti Procerum, & Magistratum numero stipati, & subsequentibus Apostolicæ Sedis Notariis, ac Regularium Ordinum Generalibus Principibus in Vaticano, Cælestis Spontæ ornato fulgentem, Nos læti contulimus; quo Nos vocabat, & ipsa memorabilis diei festivitas, & antiquissima Prædecessorum Nostrorum consuetudo, quibus solemne fuit præclaros hujusmodi Sanctorum triumphos non alibi, quam apud memoriam ejusdem Beati Petri Apostoli, celebrare.

Solemni Canonizatione.

Instante.

Decretum.

manifesta universæ Catholice Ecclesiæ vota, ad maturas deliberationes rite præhabitas, & declaratum jam pridem Ecclesiastici Senatûs consilium respicientes, ea que auctoritate suffulti, quam Dominus Noster Jesus Christus Beatissimus Apostolus Petrus, & Paulus, Nobiscumque, licet immerentibus, tribuit, in honorem Sanctæ, & Individuæ Trinitatis, Fidei Catholice exaltationem, & Christianæ Religionis augmentum, definitivo pronuntiato Decreto, prædictum PETRUM REGALATUM Ordinis Minorum Sancti Francisci Sacerdotem expresse Professum, Regularis discipline adfertorem, & vindicem, Christianarum virtutum præstantiam, & Miraculorum gloria fulgentem, una cum prædictis Fidei, Camillo, Joseph, & Catharina, Sanctum esse declaravimus, & Sanctorum Catalogo inscripimus, statuentes ipsius Petri memoriam inter Sanctos Confessores non Pontifices ab Ecclesia universali quotannis die xlii. Maji pia devotione recoli debere; in Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.

Mox decantato pro debita gratiarum actione consueto Laudis, & Confessionis Hymno, Nostrisque & Ecclesiæ precibus prædictorum Sanctorum interventioni commendatis, ad Aram Basilicæ Maximam supra Sacratissimam Confessionem Beati Petri Apostoli, incurtantam Salutis Nostræ Hostiam oblati, reverenter accessimus. Porro post Evangelicam Lectionem a Diaconibus utraque lingua recitamam, continere labia Nostra non potuimus, quin in tam justa sanctaque lætitiâ, Sacerdotibus vocibus ex abundantia gaudii Nostrorum erumpentibus, splendidissimam alioqueremur Venerabilium Fratrum, Dilectorumque Filiorum Coronam: ut quos devota Religio, & Apostolicæ Sedis reverentia, non ex Urbe modo, aut ex finitimis locis, sed ex longinquis etiam, & ultramarinis Regionibus, ad Sepulchra Apostolorum frequentes atraxerant, antiquis Beatorum Principum victoribus lætantibus, & recentibus Sanctorum triumpho plaudentibus, ad eorum virtutes pro viribus imitandas, ac ad eorumdem Patrocina studiose demerenda, atque in præsentibus potissimum calamitatibus, quibus Ecclesiæ Dei jandiu conficitur, enixe imploranda, Paterno affectu, & sermone accesseremus. Denique, concessa omnibus assistantibus plenaria peccatorum Indulgentia, his vero, qui singulis annis, prædicta die xlii. Maji, ejusdem SANCTI PETRI REGALATI exuvias, aliisque statuis diebus aliorum Sanctorum prædictorum Sepulchra devote viderint, septem annis, & totidem Quadragesimæ de injunctis eis, seu alias debitis penitentibus, auctoritate prædicta in perpetuum relaxatis: Omnipotenti Deo vota nostra reddentes, Sacrosancta Mystra, pro totius Mundi salute, pro Ecclesiæ pace, pro sancta Plebis incoluitate, solemni ritu peregrimus.

Quoniam vero post prolata a Nobis, ut præfertur, hujusmodi Canonizationis, & Adscriptionis Sententiam, ab eodem Cardinali Promotore Nobis humiliter supplicatam fuit, ut super præmissis omnibus Apostolicas Literas perpetuo decerneret, atque edere dignaremur; ideo Nos justissimæ petitioni annuentes, præsentium Literarum tenore, atque ex certa scientia, & Apostolicæ auctoritatis Nostræ plenitudine, omnia & singula prædicta confirmamus, roboramus, atque iterum statuimus, decernimus, universæque Catholice Ecclesiæ denunciamus, Mandantes, ut earumdem præsentium transumptis, sive exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem pro sua fides ab omnibus habeatur, quæ ipsi præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel offensæ.

Si quis vero paginam hanc Nostræ Definitionis, Decreti, Adscriptionis, Mandati, Statuti, Relaxationis, & Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLVI., 11. Kalendas Julii, Pontificatus Nostræ anno Sexto.

F. 2. Ego

Cardinalium, & Episcoporum suffragia in Consistorio sempublico.

Literæ decernuntur.

Et quumque exemplis fides tribuitur.

Dat. Pontificatus Anno MDCCXLVI., 11. Kalendas Julii, Pontificatus Nostræ anno Sexto.

- * Ego Benedictus Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.
- * Ego T. Episcopus Oſien. & Valtinæ Cardinal. Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.
- * Ego A. Episcopus Portuensis Cardinalis S. Clementis S. R. E. Camerarius.
- * Ego P. Episcopus Prænestinus Card. Petra, Major Penitentiarius.
- * Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.
- * Ego P. Episcopus Sabinen. Card. Bichius.
- * Ego Nicolaus Maria Th. S. Petri ad Vincula Presbyter Card. Lercari.
- * Ego F. Tit. S. Mariae Transiberim Presbyter, Card. Burghesius.
- * Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Calio Presbyter Card. Gentili.
- * Ego Fr. J. A. Tit. SS. Sylvestri & Martini Presbyter Card. Guadagni.
- * Ego T. Tit. S. Cecilie Presbyter Cardin. de Aquaviva.
- * Ego D. Tit. Basilicæ SS. Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivoera.
- * Ego J. B. Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Card. Spinola.
- * Ego R. Tit. S. Sabine Presbyter Card. de Illo.
- * Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.
- * Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Card. Valenti.
- * Ego J. F. Tituli SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Portocarrero.
- * Ego C. Tit. SS. Joannis & Pauli Presbyter Card. Paulutius.
- * Ego C. A. Tit. S. Mariæ de Pace Presbyter Cardin. Cavalcabini.
- * Ego F. Tit. S. Mariæ de Populo Presbyter Card. de Riccis.
- * Ego A. Tit. S. Sylvestri in Capite Presbyter Card. Rufus.
- * Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter Card. de Montibus.
- * Ego F. Tituli S. Matthei in Merulana Presbyter Card. Tamburini.
- * Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Boforius.
- * Ego Carolus S. Mariæ in Via lata Diaconus Card. de Marinis.
- * Ego Alexander S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Albanus.

- * Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.
- * Ego Agapitus S. Agathæ Diaconus Cardinalis Mosca.
- * Ego C. S. Mariæ in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.
- * Ego M. SS. Cosmæ & Damiani Diaconus Card. Bologninus.
- * Ego H. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columa.
- * Ego P. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Columa.
- * Ego A. S. Mariæ in Aquiro Diaconus Card. Tantarini.
- * Ego H. S. Adriani Diaconus Cardinalis Bardi.
- * Ego D. SS. Viti & Modesti Diaconus Card. Ursinus.

D. Card. Passioneus. J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Bofchi. L. Eugenius.

Loco * Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

CANONIZATIO XIV.

BEATI JOSEPH A LEONISSA Sacerdotis Professi Ordinis Minorum Sancti Francisci Cappuccinorum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

HUMANI generis Redemptor, Dei Filius, Sapientia Patris, ita mentes hominum, disjecta veteri, qua operiebantur, caligine, novo doctrinæ Cœlestis splendore illustravit, ut simul ad ejus lumen ductumque sequendum, maximis & pretiosis promissis languentia corda erexerit & excitaverit. Ita porro dum nos edocuit, abjecta de peccatis divitiis sollicitudine, Theaurum non deficientem in Cœlo nobis parare, in eoque cogitationes & corda nostra dirigere; simul etiam certissimam hujusmodi Theauri adipiscendi spem nobis ostendit, in Dei & Patris nostri benignitate fundatam, cui placuit, humilitati nostræ Regnum æternum disponere & destinare. Quod si terreni Regni, quantumvis caduci, fastigium, vilioribus mercibus, aut parvo agello, luteive casis, nemo non anteferebat; si momentaneam oblectationis voluptatem nemo præ Imperii gloria, amplissimaque dominatione, non spernaretur; quis erit profecto, qui mundanas, quantumvis pretii, opes, potentiam, honores, comparare audeat cum ineffabili Cœlestis Regni beatitudine, quam Christus Dominus pusillo Electorum suorum gregi promisit? Cujus gloria non in opinione hominum, sed in Divinæ Gloriæ communione sita est; in quobonum, quod possidetur, desideriorum mensuram excedit; ubi denique in visione ac fruitione Dei, atque in beata Sanctorum societate, plena est felicitas, perpetua jucunditas, & secura tranquillitas.

Ad hanc Cœlestis Regni promissionem advigilans, hanc veræ felicitatis fontem sitiens BEATUS JOSEPH A LEONISSA, Religiosum Institutum Fratrum Minorum Sancti Francisci, quos Cappuccinos appellant, plena voluntate, & constanti devotione professus, desertam a vitis, inviam adversariis potestatis, & aridam a deliciis secularibus terram incolere statuit, ut tandem in sancto apparere Deo mereretur, atque ad illius Beatitudinis & Gloriæ consortium feliciter pervenire. Quam sane præclaram mercedem ipsius sanctæ conversationis, diuturnæ penitentis strenuorumque laborum, quos pro Dei honore & proximorum salute ad mortem usque toleravit, eidem Beato Viro in Cœlesti Patria a Deo retributam fuisse, eumque propterea inter Sanctos Confessores cum Christo regnantes ab Ecclesia universa colendum &

venerandum esse inspectis heroicis ipsius virtutibus, nec non miraculis ejus intercessione a Deo editis, apud Nos & Apostolicam Sedem rite probatis, cum consilio & assensu Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, & Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Romana Curia congregatorum, deque attributis Nobis potestatis plenitudine, nuper definiendo pronuntiavimus, ac presentium Litterarum tenore edicimus, statuimus, atque decernimus.

Leonissæ Aprutii Oppido, ex Joanne de Desideriis & Francisca de Paulinis, in Spoletana Diocesi, anno MDLVI natus est JOSEPH, in Baptismate Euphranitus dictus, & primo quidem apud Parentes pie ac liberaliter educatus fuit; postea vero in defunctis, Viterbii, ubi Patruus publice docebat, adolescentiæ ætate caste integreque transiit. Cum autem soli Deo perseveranter adhaerere statuisset, oblatas sibi a Patruo honestissimas nuptias, perpetuo virginitatis proposito se obstringens, constanti animo recusavit; seque tandem ab omnibus mundi periculis, insidiis, fallaciis, terroribus, in perfectam Filiorum Dei libertatem vindicaturus, ad Religiosam Cappuccinorum Claustra apud Assisium confugit, ubi, frustra obnitentibus consanguineis, & minas etiam adhibentibus, quo eum a sancto proposito avocarent, arctiorem Sancti Francisci Regulam professus est.

Quo autem mentis ardore suave Christi jugum JOSEPH amplexus esset, facile apparuit ex incredibili studio, quo & statim ad capeſſendum virtutum omnium culmen totus incubuit, & nunquam deinceps a suscepto perfectionis cursu deflexit. Religiosæ paupertatis & spiritus & reipsa eximius cultor, in summa rerum inopia, in qua hujusmodi Instituti sectatores vitam degunt, complura invenit, quæ suis usibus voluntariæ detraxerit.

Mitis animo & humilis corde, se totum, suasque actiones & voluntates, arbitrio Superiorum, quorum mandata aperto capite, & flexis genibus excipere solabat, penitus permisit; ut quum sine eorum jussu cuiquam rei ineptum se esse duceret, eorum accedente nutu, difficulta quæque aggredi non dubitaret; Quum vero nihil de se suisque viribus presumeret; & ne suas quidem preces apud Deum quidquam valere putaret, aliorum orationibus assidue se commendabat; Denique in viliſſimis quibusque excedendis ministeriis, in ferendis contemptibus & ludibriis lætus & alacer, tunc solum tritari videbatur, quum aut munus honorificum suscipere cogetur, aut, meritis ipsius virtutum laudes tribuerentur.

At vero seipsum, pro abjecta, quam de se fovebat, opinione, ac sic asperè dureretque tractabat, ut difficile sit aliam reperire, qui novissimis hæc sæculis penitentia ac mortificationi magis addictus fuerit. Quum enim perpetuum fore jejuniis sibi indixisset, non alio plerumque pane, quam duro ac mucido, non alio obſonio, quam putridis ac semiſſis leguminibus; aut vino cineribus conferto vitam sustentabat; & nihilominus crucifigendæ carnis suæ cupidior in dies, iniustitias flagellorum generibus suas in se ipsum manus amabat, quibus corpus suum acerrime dilaniaret; & quia non semper id ipsi licitum erat, horrida cilicia, ferreas catenas, ferreos circulos, ferream loriam, ac continuum sui cruciatum adhibebat: Et tamen hilari fronte, ac lato vultu Apostolicæ prædicationis ministerium adimplens, tanto spiritus fervore afflicta membra regebat, ut nec æstus, nec frigora, nec soles, nec imbres, nec famem, nec sitim, neque labores sentire videretur; dummodo aliquid faceret animarum lucrum, ac Dei cultum & gloriam propagaret.

Justitiam enim eluvius & sitiens, nec de propria solam perfectione sollicitus, sed ad aliorum quoque salutem procurandam ardentissimo studio intentus, quam prædicandi & evangelizandi munus ex obedientia gereret, incredibilem laborem ac zelum, nec minorum animarum fructum, toto vitæ suæ cursu illud obivit. Frequens illi erat uno eodemque die pluries diversis populis, diversis argumentis, diversis in locis sacras conciones habere: nec tamen ideo restincta ardoris sui flamma, gaudebat privatis exhortationibus homines a vitis avocare, ad virtutem inflammare, pueros & rudes fidei elementis, Christianaque doctrina im-

buere. Quam etiam ad Infidelium terras, ad ipsam Mahumetanæ impietatis arcem quum accessisset, non modo Fidelibus in Babylonis captivitate degentibus opportuna attulit conservandæ Religionis præſidia, sed plures Infideles ad Christianæ veritatis lucem quum adduxisset, exterminandæ impietatis cupidissimus; non dubitavit ipsum Imperii Tyrannum in Palatii sui penetralibus intrepida charitate adoriri, ut ei Evangelium Christi annuntiaret. Quod sane magnanimum facinus, quum inscrutabili Dei judicio in irritum cessisset, regressus JOSEPH in Italiam, reliquum vitæ spatium in Dominicæ Vinæ cultura, per Aprutii potissimum, & Umbriæ Provincias impendit.

In eas porro geminum Doctrinæ & Misericordiæ suæ thesaurum effudit; & sicuti, impostum sibi Apostolice ministerium adimplens, pro æterna animarum salute utilissime semper adlaboravit; ita ad sublevandos omnes in hujus vitæ angustiis & afflictionibus constitutos, admirabilis charitatis opera indefinenter exercuit. Quos enim ad Cœlestis beatitudinis sedem veluti manducere conabatur, eos in mundi hujus calamitatibus oppressos jacere, quantum in ipso erat, minime patiebatur. Itaque parum est, quod pauperes omnes ad se confugientes, immo verius studiosissime a se conquisitos, omni ratione juvabat, quod eis non solum mensæ reliquias, sed ipsum paratum sibi cibum, atque etiam labores manuum suarum largiebatur; quod ægrotos quoslibet invisere, eosque piis hortationibus assidue officis ac ministeriis reſerere nunquam prætermittebat; quod carceribus inclusos solari, pacere, atque his, vel judicium clementiam, vel creditorum benignitatem conciliare curabat. Sed exiit ad hunc usque diem eximie ipsius charitatis perennia monumenta in publicis Hospitiis, pro infirmorum, aut peregrinorum perſugio, in Montibus Pietatis pro pauperum subsidio, per earum Regionum Civitatis & Oppida, ipso potissimum hortante, promovente, accurate, erectis, dotatis, instructis.

Cum autem in assiduis hujusmodi prædicationis & beneficentiæ operibus immensis essent ipsius labores, ædificiorum quum profecto erat, ut conglaxum vicissim corpori antinoque suo quietem & relaxationem non invideret. Hanc Joseph in religiosa Divinarum precum recitatione, ac potissimum in solitaria oratione, atque in rerum Cœlestium meditatione capiebat; quarum amore, integras sæpe noctes ante Crucifixi Domini sui effugium somnes ducebat; atque in ejus bonitatis sinu acquiescens, in immensæ illius charitatis profundum se immergens, ipsi suam, ipsi Ecclesiæ causam, ipsi suorum fructum impense amanterque commendabat. Ad quem porro divinæ amicitia gradum JOSEPH evectus fuerit, tuto conjicere licet ex singularibus donis, quibus glorificavit eum Deus in conspectu hominum; ut nihil secretorum cordium introspiceret, absentia, tanquam videns enunciaret, futura prædiceret, naturæ atque elementis mirabiliter imperaret. Quis autem valeat enarrare beatas illas communicationes ac spirituales delicias, quibus Omnipotens Deus fidelem Servum suum cumulare solebat? Satis hæc manifeste apparebant ex frequentibus aspirationibus, affectibusque ardentissimis, quibus, in mediis etiam ministerii sui occupationibus, prægustatæ suavitatis memor, totus in Deum ferebatur; satis intimam illius animæ unionem cum Deo testabatur imperturbabilis illa pax, quam secum & cum proximo in omni rerum vicissitudine constanter servabat.

Hanc pacem, quam Salvator Noster, sua morte nobis acquisitam, exemplis præceptisque suis commendatam, veluti paternam hereditatem discipulis suis reliquit, hanc JOSEPH in omnium Fidelium cordibus sedulo plantare curavit, in eaque potissimum evangelizanda prosperos atque mirabiles successus obrinuit. Ardebat eo sæculo inter finitimas prædictarum Regionum Civitates inimicitia inter familias discordiæ, similitates, & inimicitia, inter plebrosque Cives dissensionis & odia; indeque tumultus & rixæ, frequentesque cædes & homicidia, cum populorum excidio, Deique offensa, in dies oriebantur. Hanc ergo veluti furem leonem silvam ingressus JOSEPH, succinctus peſtora balthæo charitatis, & calceatus pedes in præparatione Evangelii pacis, fidei scutum, galeamque salutis assumens, & gladio spiritus, quod est Verbum Dei, instructus, tumentes undique iras compressit, odia restrinxit,